

O comparație mică, dar importantă

Luca 2.15: Și a fost că, după ce îngerii au plecat de la ei în cer, păstorii au zis unii către alții: „Să mergem deci până la Betleem și să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut”.

Luca 24.14: ... și vorbeau între ei despre toate acestea care se petrecuseră.

Luca 24.17: Și El le-a zis: „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi pe când mergeți și sunteți triști?”

Cu ce oameni ne asemănăm, preaiubiților în Domnul — *cu păstorii din Betleem sau cu ucenicii din Emaus?*

Adeesea ni se arată în Evanghelii, inclusiv în evanghelia după Luca, cum anumiți oameni „*discută între ei*” sau au ceva (important?) *de spus* „unul altuia” (a se compara, de exemplu, cu Luca 4.36 și 20.14!) Studiarea unor astfel de pasaje ne oferă multe învățăminte despre starea sufletească a oamenilor. Dar în cele două pasaje din titlu se regăsește o comparație foarte serioasă, și pentru că a sosit din nou perioada în care, în mod deosebit, astfel de texte, care relatează despre minunata *întrupare a preaiubitului nostru Domn Isus*, ne vorbesc prin limbajul lor plin de semnificație, să lăsăm comparația de mai sus să ne pătrundă puțin, întrucât ea ne arată astfel de contraste, încât am avea poate motive să ne rușinăm în fața păstorilor, și anume dacă am avea prea multe asemănări cu ucenicii din Emaus, în loc să fim ca acei păstori!

Important în ambele pasaje este aceasta: Cum arătau *inimile* celor implicați în fiecare caz, atunci când li s-a împărtășit un mesaj ceresc? Pe scurt: exista *credință în inimile* lor? Scriptura spune: „Fără credință este imposibil să-I fim plăcuți lui Dumnezeu” (Evrei 11.6).

Credință! „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea gloria lui Dumnezeu?” (Ioan 11.40) Acest cuvânt al Domnului Isus este un principiu divin care se confirmă mereu. Ce *credință încântătoare* au dovedit păstorii, după ce pe câmpiile nopții din Betleem li s-a făcut cunoscut acel mesaj care, până în ziua de azi, a făcut să bată mai puternic nenumărate inimi și care, chiar și astăzi, sub numele de „Vestea Crăciunului”, bucură și înviorează mereu inimi și case noi în creștinătate! Da, credința păstorilor era cu adevărat simplă și plină de dragoste, dar în același timp atât de plină de zel, de energie și de hotărâre: „după ce îngerii au plecat de la ei în cer, *păstorii au zis unii către alții*: «Să mergem deci până la Betleem și să vedem lucrul acesta care a avut loc, pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut»” Nu e de mirare că au găsit lucrurile așa cum le-au spus când au venit „în grabă”, așa cum li se spusese (Luca 2.15,16,20) - căci Domnul Își ține întotdeauna Cuvântul, iar ei luaseră cuvântul îngerilor drept *cuvântul Său!* Aceasta este *credință*, aceasta este *încredere din inimă!* Și nu li s-a poruncit să meargă „în grabă” și să vadă, ci inima lor plină de dorință i-a îndemnat să parcurgă acest drum, pe care au fost satisfăcuți pentru timp și eternitate prin vederea Celui promis. Acolo au primit viață, viață eternă, conform cu Ioan 17.3! Ce exemplu prețios ne oferă acești „oameni de încredere” conform 2 Timotei 2.2 (și vezi Anuarul 17, pagina 266!), și cum Domnul le-a recunoscut credința lor, înscriindu-i pentru totdeauna în această istorie a nașterii Domnului nostru, atât de plină de emoție, ca purtători ai mesajului divin crezut ca adevăr (Luca 2.17), a cărui împlinire poate că nu au mai apucat să o trăiască aici, pe pământ. Glorie lui Dumnezeu, care a înscris istoria lor în cea a Fiului Său! Și tot așa procedează El și cu noi, în sens spiritual. — Dar – *credem* noi la fel ca

păstorii? Credem „așa cum a spus Scriptura”? (Ioan 7.38) Avem noi încredere în Cuvântul Său, chiar dacă împlinirea deplină a acestuia încă se lasă așteptată, de exemplu cea referitoare la venirea Domnului? Este credința noastră, ca și a lor, activă, plină de energie, ba chiar lucrătoare în dragoste? (Galateni 5.6) Oh, de-am putea fi asemenea păstorilor în viața noastră de credință!

Cu regret, însă, prea ușor suntem „înceți cu inima ca să credem toate câte au spus profeții” (Luca 24.25; vezi și Evrei 4.21), așa cum Domnul îi mustră pe ucenici pe drumul spre Emaus! Și cum stăteau lucrurile cu ei? Oh, ei făceau parte dintre ucenicii Domnului, Îl iubeau, și, ca ai Săi, fuseseră considerați demni de a primi vestea măreață a învierii Domnului — așa o arată cuvintele lor din versetele 22–24 (ce mărturie completă: și aici prin îngeri, și anume către oameni „din rândul nostru”) — dar ei *nu crezuseră!* Și de aceea cuvintele lor între ei, „discuțiile lor între ei” (Luca 24.14,15) nu sunt deloc încurajatoare și înviorătoare. Nimic din conversația plină de speranță a păstorilor! Aceștia se încurajau reciproc (compară cu 1 Tesaloniceni 5.11!), aceia se descurajau reciproc! O, cât de ușor ne putem face rău unii altora prin „îndoieli”! (Filipeni 2.14!) Cât de „*abătut*” (Luca 24.17) face necredința, chiar dacă inima tânjește după vederea harului lui Dumnezeu și are speranța mântuirii! (Luca 24.21) Pe de altă parte: cât de înălțătoare pot fi câteva cuvinte alese la momentul potrivit, cu adevărat „mere de aur în coșulețe de argint!” (Proverbele 25.11; vezi, printre altele, și Proverbele 16.24!) Dar nu este nevoie să ne mai oprim asupra acestui subiect; este mai plăcut să vedem cum Domnul credincios „Însuși” (Luca 24.15) îi înviează pe ucenicii Săi îndoielnici și descurajați și trezește în ei presimțirea învierii Sale glorioase, deschizându-le Scripturile și aprinzându-le inimile, până când, deodată, ochii lor se deschid și Îl recunosc! (Luca 24.25–32) Dar pentru totdeauna rămâne totuși în Scriptură cuvântul mustrător al Domnului împotriva *necredinței* lor (Luca 24.25, vezi mai sus), și pe baza acestuia trebuie să ne examinăm cum stăm noi, de exemplu, în lucrurile vieții de zi cu zi și în ceea ce privește promisiunile Sale. Destul cu asta!

Privind înapoi la „păstorii cinstiți”, supunându-ne comparației prezentate, să avem harul de a deveni din ce în ce mai asemănători cu cei care ne învață cum trebuie să întâmpinăm *mesajul Lui*: cu *inimi pline de credință copilărească*, care vorbesc între ele și se încurajează: „*Să mergem și să vedem!*” Domnul răspunde și astăzi la *o astfel de credință*, dăruind ochi deschiși pentru ceea ce acum este încă nevăzut (compară cu 2 Corinteni 4.18 și 5.7!), adăugând bucurie și fericire și creând buze care Îl laudă cu recunoștință „din plinătatea inimii”. Fie ca noi să experimentăm aceasta din plin!

„A Lui fie gloria și acum și în ziua eternității! Amin.” (2 Petru 3.18b).

Titlul original: „*Ein kleiner, aber wichtiger Vergleich*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 265-267, Vol. 18, Anul 1933.